కథా కౌముది

100 ప్లస్ 1

కృపాకర్ పోతుల

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

సాయంత్రం ఏడుగంటలు కావస్తోంది. సభాభవనం ఆహూతులతో కిటకిటలాడిపోతోంది. సమావేశం ఇంకామొదలుకాలేదేమో, అక్కడంతా ‘హలో’, ‘హాయ్’, ‘బాగున్నారా’ ‘ఏంటి విశేషాలు’ ‘మీటింగుకి వచ్చేరా’ వంటి పలకరింపులతో సందడిగా, ఎటుచూసినా పండగవాతావరణం నెలకొని ఉంది.

దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్న లైట్లతో, రంగుబల్బుల తోరణాలతో ఆడిటోరియం బయటా లోపటా కూడా ధగధగ మెరిసిపోతోంది. ఎటుచూసినా “గౌరవనీయులైన సుందర్రావుగారికి సుస్వాగతం”, “లాంగ్ లివ్ సుందర్రావ్ గారు“ అంటూ ఆహ్వానం పలుకుతున్న బేనర్స్ దర్శనమిస్తున్నాయి. అంతేకాకుండా సుందర్రావుగారి నిలువెత్తు కటౌట్లు రెండు, ఆడిటోరియం ప్రవేశద్వారానికి అటొకటీ ఇటొకటీ మెడలో బంతిపూలదండలు ధరించి, ఆయన రాకకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు నవ్వుతూ నిల్చొని ఉన్నాయి.

★★★★★

రాష్ట్రంలోనే అత్యంతపెద్దదైన, పారిశ్రామికంగా అభివృద్ధి చెందిన పట్టణం అది. జనాభా పాతికలక్షలకు తక్కువ ఉండదు. అంత పెద్ద పట్టణ చరిత్రలో నూరుసంవత్సరాలు జీవించిన ‘అదృష్టవంతులె’వరూ అంతవరకూ, ఒక్కరంటే ఒక్కరుకూడా లేరు. అటువంటి అద్వితీయమైన ఘనత సాధించిన మొట్టమొదటి వ్యక్తి సుందర్రావుగారే. అందుకే ఆ శుభసందర్భాన్ని పురస్కరించుకొని, ఆయనను ఘనంగా సన్మానింప తలపెట్టారు పురప్రముఖులంతా.

"చావు రాక, చావలేక బతుకీడుస్తున్నవాడ్ని. నాకెందుకు నాయనా ఈసన్మానాలూ అవీను. దయచేసి నా మానాన నన్నిలా బ్రతకనివ్వండి" అని సుందర్రావుగారు వారించినా వినిపించుకోలేదెవ్వరూ. ఆయనకు సన్మానం చెయ్యడం పట్టణపౌరులుగా తమ బాధ్యత అనీ, సన్మానం జరిపించి తీరాల్సిందేననీ గట్టిగా పట్టుపట్టారు. అందుకు సుందర్రావుగారు సమ్మతించేలా చేయడంలో సఫలీకృతులయ్యారు.

సన్మానకార్యక్రమాన్ని వైభవంగా నిర్వహించేందుకుగాను, వివిధ రంగాలకు చెందిన పురప్రముఖులతో విస్తృతమైన కమిటీనొకదాన్ని ఏర్పాటు చేసారు. నగరంలోని పెద్దపెద్ద పారిశ్రామిక, వ్యాపారసంస్థల నుండి విరాళాలు సేకరించారు. నగరంలో అతిపెద్ద సభాభవనాన్ని ఎంపికచేసి, భారీఎత్తున సన్మానకార్యక్రమం జరిపించడానికి అన్ని ఏర్పాట్లూ విజయవంతంగా పూర్తిచేసేరు.

ఆ రోజే సుందర్రావుగారి నూటాఒకటవ జన్మదినం; ఆయనకు సన్మానం జరుగుతున్నది ఆరోజే. అందుకే అక్కడ ఆ ఆర్భాటం, హడావుడీ...అంతా.

★★★★★

కార్యక్రమానికి పట్టణంలోని అనేకమంది ప్రముఖులూ, ప్రజలూ మాత్రమేకాక, జిల్లాకు చెందిన మంత్రివర్యులు కూడా హాజరయ్యారు. సన్మానకార్యక్రమం అంగరంగవైభోగంగా జరిగింది. వక్తలు సుందర్రావుగారిపై పొగడ్తల వర్షం కురిపించారు.

మంత్రిగారు మాట్లాడుతూ, నూరేళ్ళ నిండుజీవితం జీవించే అదృష్టం, పూర్వజన్మలోనూ, ఈజన్మలోనూ కూడా ఎంతో పుణ్యంచేసుకున్న అదృష్టవంతులకు తప్ప ఇతరులెవరికీ లభించదనీ, అట్టి అదృష్టాన్ని స్వంతంచేసుకున్న సుందర్రావుగారు అదృష్టవంతులు మాత్రమేకాక గొప్ప పుణ్యాత్ములుకూడాననీ శ్లాఘించారు.

ఇంకొక వక్త మాట్లాడుతూ శ్రీ సుందర్రావుగారు తమ పట్టణానికి చెందినవారు కావడం పట్టణప్రజలు చేసుకున్న అదృష్టమనీ, సుందర్రావుగారి పెరుగుదలా, నగరాభివృద్ధీ రెండూ సమకాలీనమైనవి కావడాన, పట్టణచరిత్రకూ, దాని అభివృద్ధికీ వారు సజీవసాక్ష్యమై నిలుస్తారని ప్రశంసించారు.

సుందర్రావుగారు ఇంకొక వందసంవత్సరాలు ఇలాగే ఆయురారోగ్యాలతో జీవించాలని ఉపన్యసించిన వక్తలందరూ బలంగా ఆకాంక్షించారు.

ఉపన్యాసాలు పూర్తైన తరవాత సుందర్రావుగారిని పూలమాలలతో ముంచెత్తారు. దుశ్శాలువ కప్పి సత్కరించారు. విలువైన జ్ఞాపిక కూడా బహూకరించారు. ఆఖరుగా తనకు పురప్రజలు గావించిన ఘనసన్మానానికి సన్మానగ్రహీత ఉచితరీతిని కృతజ్ఞతలు తెలియజేసిన తరవాత, కార్యక్రమంముగించి, పదిగంటలకల్లా సుందర్రావుగారిని సగౌరవంగా ఇంటికి సాగనంపారు.

★★★★★

శతాయుష్మంతులైన సుందర్రావుగారు, శారీరకంగానూ, మానసికంగానూ కూడా సంతృప్తికరమైన ఆరోగ్యం కలిగిఉన్న భాగ్యవంతులు. భగవంతుని దయవలన చక్కటి ధారణశక్తి కూడా కలిగియున్నవారు. నిన్నమొన్న జరిగిన విషయాలే కాకుండా, ఎప్పుడో డెబ్బై ఎనభై సంవత్సరాల క్రితం జరిగిన సంఘటనలు కూడా స్పష్టంగా తేదీలతో సహా చెప్పగలరాయన. ఆయన అవసరాలు చూసుకోవడానికి ఒక 'ఫుల్ టైం మెయిడ్ సర్వెంట్' ఆయనతో పాటూ ఉంటున్నాసరే, తన పనులన్నీ తానే స్వయంగా చేసుకుంటారు ఇప్పటికీ. ప్రతీరోజూ ఉదయం భక్తిగా పూజా, సాయంత్రం కనీసం అరగంట సేపు నడకా, నియమం తప్పకుండా చేస్తారు. 'హిందూ' పేపర్ చదువుతారు.

అయినా సరే, రెండుగంటలపాటు జరిగిన సమావేశంలో పాల్గొనడంవల్ల కలిగిన శ్రమని తట్టుకోవడం నూరేళ్ళ సుందర్రావుగారి వల్ల కాలేకపోయింది. బాగా అలసిపోయారాయన. దానితో ఇంటికి చేరుకోగానే, కాస్త పాలు మాత్రం పుచ్చుకొని విశ్రమించారు.

అయితే శారీరకమైన అలసటవల్లనో, మానసికంగా కలత చెందడం చేతనోగాని, ప్రతీరోజూ సునాయాసంగా దరిచేరే నిద్రాదేవత, ఆరాత్రి ఆయనమీద సీతకన్నేసింది. దరిదాపుల్లోకి కూడా రాలేదు. మంచంమీద అశాంతిగా అటూఇటూ దొర్లుతున్న సుందర్రావుగారి కళ్ళ ముందు ఆరోజు జరిగిన సన్మానకార్యక్రమమం సినిమాలా కనిపిస్తోంది. వక్తల ఉపన్యాసాలు ఆయన చెవుల్లో గింగిరుమంటూ, అనేకమైన ఆలోచనల్నీ, అసహనాన్నీ రేకెత్తిస్తున్నాయి.

“పిచ్చా వెధవలకి. వఱడులా వందసంవత్సరాలు బతికిన నన్ను అదృష్టవంతుడంటారేంటి వీళ్ళంతా. ఇంతకాలం బతికి, అనుభవించిన బాధా, వేదనా చాలనట్టు ఇంకొక వందేళ్ళు కూడా బ్రతకాలట. బ్రతికేంచెయ్యాలి. ప్రియమైనవన్నీ... ఒక్కొక్కరూ, ఒక్కొక్కటీ, కళ్ళముందు నుంచి అదృశ్యమైపోతుంటే కళ్లప్పగించి చూస్తూ కూర్చోవాలి...ఏడుస్తూ. అంతేకదా” అనుకున్నారు బాధగా.

తన పిల్లలు గుర్తొచ్చారాయనకి. వారితో పాటూ 'భగవంతుడా మాసంతానం మాకంటే ముందు నిన్ను చేరుకునే దుర్గతి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మాకు పట్టించకు. వారికంటే ముందే మమ్మల్ని నీ సన్నిధికి పిలుచుకో దేవా' అని ఆఫ్రికాఖండంలో జీవించే ఆటవికతెగవారు ఎవరోగాని... వారు రోజూ చేసే ప్రార్ధన...ఎక్కడో, ఎప్పుడో చదివినది ... గుర్తొచ్చింది అప్రయత్నంగా.

సుందర్రావుగారి ఐదుగురు సంతానంలో, పెద్దవారు నలుగురూ కొడుకులు. కడగొట్టుది ఆడపిల్ల. పిల్లలందర్నీ, కూతురుతో సహా, చక్కగా చదివించారు. కొడుకులు మంచి ఉద్యోగాల్లో స్థిరపడ్డారు. కూతురుకి రాజాలాంటి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేసారు.

“నీకేంటోయ్ సుందర్రావ్ అదృష్టవంతుడివి. పిల్లలందరూ చక్కగా చదువుకుని, బాగా సెటిల్ అయ్యారు. వడ్డించిన విస్తరి నీ జీవితం” అని స్నేహితులూ బంధువులూ పొగుడుతుంటే పొంగిపోయేవారు. అయితే, ఏనాడూ

ఆయన అడగకుండానే దీర్ఘాయువు ప్రసాదించిన కరుణాసంపన్నుదు, తన కళ్ళముందే పిల్లలు ఐదుగుర్నీ, ఒకరి తరవాత ఒకరిని, తనదగ్గరకు పిలుచుకొనిపోతుంటే, మండుతున్న గుండెతో, కన్నీళ్ళు ఇంకిపోయి, ఎర్రబడిన కళ్ళతో చూస్తూ జీవచ్ఛవంలా మిగిలిపోయారు సుందర్రావుగారు. అనుభవించినవాడికి తప్ప ఇంకొకడికి అర్ధంకాని కడుపుకోత ఆయనది. పగవాడికైనా ఏనాడూ రాకూడని భయంకరమైన కష్టం అది.

"వందేళ్ళు బ్రతకబట్టే కదా ఈ బాధా, ఈ వేదనా. భగవంతుడు నన్ను కూడా మా నాన్నలా అరవైఐదేళ్ళకే తీసుకుపోయిఉంటే, ఈ కడుపుకోత తప్పేదికదా" అనుకున్నారు మండుతున్న కళ్ళు నెమ్మదిగా రుద్దుకుంటూ.

సమయం పదకొండు దాటింది. నిద్రాదేవి ఎక్కడా కనుచూపుమేరలో కనబడట్లేదు. ఆలోచనలు ప్రవాహంలా ముంచెత్తుతునే ఉన్నాయి. ప్రశ్నలు పుట్టగొడుగుల్లా పొడుచుకొస్తూనే ఉన్నాయి.

'పట్టణ చరిత్రకీ, అది సాధించిన ప్రగతికీ నేను సజీవసాక్ష్యాన్నట; ఈ ఊరూ నేనూ కలిసి పెరిగామట ' కోపంగా అనుకున్నారు మరొక పురప్రముఖుని ఉపన్యాసం గుర్తుకురాగా. ఆయనా ఊరూ కలిసి పెరిగాయనడం వరకూ వాస్తవమే. అందులో అతిశయోక్తిగాని అబద్ధంగాని లేవు. అయితే గత యాభై, అరవై సంవత్సరాల్లో తను ప్రాణసమానంగా ప్రేమించే తన ఊరు ఊహించనంత మార్పులకు లోనుకావడం మాత్రం సుందర్రావుగారిని తీవ్రమైన ఆగ్రహానికి గురిచేసే విషయం.

"యాభైఏళ్ల క్రితం ఎంత అందంగా ఉండేది నా ఊరు. ఎంత చల్లగా...ఎంత ప్రశాంతంగా ఉండేది. ఊరి ప్రజల్లో సగంమంది స్నేహితులో, సహోద్యోగులో, కనీసం ముఖపరిచయం ఉన్నవారో అయ్యుండేవారు. ఇంట్లోనుండి బయటకు వచ్చి పదడుగులు వేసేలోపే పలకరింపుగా నవ్వేవారు పదిమందైనా ఎదురయ్యేవారు కాదూ. పక్కవారి కష్టసుఖాలు తమవే అనుకునేవారు. ఏ అవసరానికైనా మేమున్నామంటూ అరడజనుమంది పరుగెత్తుకొచ్చేవారు. గడిచిన అర్ధశతాబ్దంలో ఊరు బహుముఖంగా విస్తరించింది. పారిశ్రామికంగా అభివృద్ధిచెందింది."

"టౌను కాస్తా సిటీగా రూపాంతరం చెందింది. మునిసిపాలిటీ, కార్పొరేషన్ అయ్యింది. ఎక్కడెక్కడినుంచో డబ్బులున్నవారు వాటిని సంచుల్లో నింపుకొని దిగబడ్డారు. ఎన్నెన్నో పరిశ్రమలు స్థాపించారు. వ్యాపారాలు ప్రారంభించారు. ఊరుని గొప్పగా 'డెవలప్' చేసేరు. అయితే...ఈ పరిణామక్రమంలో ఊరి సంస్కృతీ, విలక్షణతా సర్వనాశనం చేసేసారు."

"మానవసంబంధాలు మంటగలిసిపోయి, వాటిస్థానాన్ని ఆర్థికసంబంధాలు ఆక్రమించేసాయి. ప్రజలమధ్య అంతరాలూ, దూరాలూ పెరిగిపోయాయి. మన పక్కింటివాడెవడో, వాడిపేరేంటో కూడా తెలియకుండానే బ్రతికేసే దౌర్భాగ్యం దాపురించింది. అదంతా 'డెవలప్మెంటే'నట. అలాంటి 'డెవలప్మెంట్' కావాలనుకుంటే ఇలాంటి చిన్నచిన్న సైడ్ ఎఫెక్ట్సూ, సేక్రిఫైజెస్సూ తప్పవట" అనుకున్నారు కసిగా.

"మార్పు సహజంరా 'సుందరీ' నువ్వూ, నేనూ చిన్నప్పుడున్నట్టే ఉన్నామా? కాలంతోపాటూ మారలేదూ? అలాగే మన ఊరుకూడా మారింది. వివ్ హావ్ టు ఏక్సెప్ట్ ఇట్. అంతేగాని, నా ఊరు మారిపోయింది, నా చిన్నప్పుడున్నట్టులేదు. నేనది భరించలేను అంటే...నో బడీ కెన్ హెల్ప్ యూ" అంటూ మెత్తమెత్తగా చీవాట్లేసే చిన్ననాటి మిత్రుడు 'సత్తిగాడు' గుర్తొచ్చాడు.

"ఏడి వాడు? ఎక్కడున్నాడు? ముప్పైఏళ్ళు కాలేదూ వాడు చల్లగా జారుకొని. అలా జారిపోయిన వాడు అదృష్టవంతుడా లేకపోతే నాది కాకుండా పోయిన ఈఊరిలోనే నిర్వేదంగా నూరేళ్ళు బ్రతికేసిన నేనా?" సుందర్రావుగారికి సమాధానం తెలిసిన ప్రశ్నే. అయినా పదేపదే వేసుకుంటూనే ఉంటారు.

"సువాసినిగా వెళ్ళిపోవాలన్న కోరిక తీర్చుకోవడానికా అన్నట్టు ఒంటరిని చేసి అంతర్దానమైపోయింది అగ్నిసాక్షిగా తాళికట్టిన భార్య. గుండెలమీద పెట్టుకొని పెంచిన కన్నబిడ్డలు కడుపుకోత మిగిల్చి వెళ్ళిపోయారు. చిన్ననాటి స్నేహితులూ, కలిసి పనిచేసిన సహోధ్యోగులూ, సమవయస్కులైన బంధువులూ అందరూ అంతర్దానమైపోయారు. తోటివారు కనీసం ఒక్కరంటే ఒక్కరన్నా మిగల్లేదు నేనొక్కడ్ని తప్ప. నన్ను పిలవడం మరచిపోయాడా భగవంతుడు. ఎప్పుడు గుర్తొస్తానో, అసలు గుర్తొస్తానో, రానో ఆ దయామయునికి" అనుకున్నారు సుందర్రావుగారు నిస్పృహగా.

దాహంగా అనిపిస్తుంటే నెమ్మదిగా లేచి ప్రక్కనే టేబుల్ మీద ఉన్న గ్లాసులో నీళ్ళతో గొంతు తడుపుకొని మళ్ళీ మంచంమీద వాలిపోయారు నిస్త్రాణగా.

"నేరకపోయి ఒప్పుకున్నానీ సన్మానానికి. 'ఒద్దు' అన్నమాటమీదే గట్టిగా నిలబడిపోయింటే ఈ చిత్తక్షోభ ఉండేదికాదు" అని తనని తను నిందించుకున్నారు మరొకమారు.

★★★★★

టైం చూసారు. అర్ధరాత్రి పన్నెండు దాటి పదినిమిషాలైంది. కంటిమీదకు కునుకు రావట్లేదు 'ఈరాత్రి జాగరణ తప్పేలాలేదు' విసుగ్గా అనుకున్నారు. నెమ్మదిగా మంచం దిగి, చేతికర్ర తీసుకొని, బయట వరండాలోకి వచ్చి, కొంచెంసేపు అటూ ఇటూ పచార్లు చేసారు. పది నిమిషాల తరవాత అలసటగా అనిపించింది. తిరిగి గదిలోకి వచ్చేసారు.

పడుకుందామని మంచంవేపుకి వెళ్ళబోతూ, ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు తలపంకించి, నెమ్మదిగా వెళ్ళి, కబోర్డ్ తెరిచి, అందులో ఉన్న ఫోటో ఆల్బం చేతిలోకి తీసుకొని, పక్కనే ఉన్న ఈజీ చెయిర్లో కూర్చున్నారు. ఆల్బంవేపు ఆర్తిగా చూస్తూ, రెండుచేతులతో ప్రేమగా తడిమారు కొన్ని క్షణాలపాటూ.

అన్నింటిలోనూ ఆ ఆల్బమ్ ఆయనకు మిగిలియున్న అత్యంత విలువైన జ్ఞాపిక అని అంటారాయన.

'దానిలో ఉన్నవి ఉత్త ఫోటోలు మాత్రమే ' అంటే ఆయన ఒప్పుకోనే ఒప్పుకోరు. కోపం వస్తుంది కూడా.

'అందులో ఉన్నవన్నీ నా జ్ఞాపకాలూ వాటి జాడలూనూ' అంటారు. 'వాటిని చూస్తే సంతోషం దుఃఖం రెండూ ఒకసారే ముప్పిరిగొంటాయంటారు.' 'అందుకే దాన్ని తెరవాలంటే నాకు భయం' అని కూడా చెప్తుంటారాయన.

వాటిలో చాలా ఫోటోలు సుందర్రావుగారు స్వయంగా తీసినవే. ఆరోజుల్లో సుందర్రావుగారికి స్వంత కేమరా ఉండేది. 'రోలిఫ్లెక్స్' అని, జెర్మన్ మేడ్ కేమరా అది. ఆరునెలల పాటు గీచిగీచి మిగిల్చిన జీతం డబ్బులతో కొనుక్కున్న సెకండ్ హేండ్ కేమరా అది. చేతికి రెండుంగరాలో, మెళ్ళోకి గొలుసో చెయ్యించుకోకుండా డబ్బులలా తగలేసినందుకు నాన్న చేసిన రాద్ధాంతం గుర్తొచ్చింది సుందర్రావుగారికి. అంత చిరాకులోనూ కూడా చిన్న చిరునవ్వొకటి బలహీనంగా మెరిసి మాయమైంది ఆయన పెదాలమీద.

నెమ్మదిగా ఆల్బమ్ పేజీలు తిరగెయ్యసాగారు.

మొదటి పేజీలో అమ్మా నాన్నల ఫోటో. కేమరా కొనుక్కున్నాక సుందర్రావుగారు తీసిన మొట్టమొదటి ఫోటో అది. కేమరా మీద కోపం నాన్న కళ్ళలో ఎంత ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తుందో ఆ పోటోలో; చిన్న నవ్వైనా లేకుండా, మొహం గంటు పెట్టుకొని చూస్తున్నారు కేమరా వేపు. అమ్మమాత్రం, ఎప్పటిలాగానే, హాయిగా, హుషారుగా, నవ్వుతూ... తల్లిదండ్రుల మొహాలవేపు తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయారాయన కొన్ని క్షణాలపాటూ.

తరవాత పేజీలో తన పెళ్ళినాటి ఫోటో. అది మాత్రం స్టూడియోలో తియ్యించుకున్నది. 'ఎంత అమాయకంగా, అందంగా ఉంది సుమతి. పదహారేళ్ళు తనకి అప్పుడు; నాకు ఇరవై రెండు' అనుకున్నారు భార్య ఫోటోను పెదాలకు అద్దుకుంటూ.

'తను ఉన్నంతకాలం హాయిగా నిర్విచారంగా గడిచిపోయింది జీవితం. ఎంత ప్రేమగా చూసుకుంది నన్ను.' అనుకున్నారు వేదనగా. 'అంత ప్రేమించిన దానివి, ఎలా వెళ్ళిపోయావు నన్నొంటరిగా వదిలేసి' నిష్టూరంగా ప్రశ్నించారావిడ ఫోటోని. '

'ఇన్నిరోజులు, ఒంటరిగా, ఇక్కడ ఇలా ఉండిపోతానని అనుకోలేదు కదూ. నేను కూడా ఆలస్యం చెయ్యకుండా నీవెంట వచ్చేస్తాననుకున్నావు కదూ. లేకపోతే నువ్వలా వెళ్ళిపోయేదానివి కాదు నన్ను వదిలేసి. నాకు తెలుసు' అని తన ప్రశ్నకు తనే సమాధానం కూడా చెప్పుకుంటున్నప్పుడు గుండెలో సుడులు తిరుగుతున్న దుఃఖం ఉండచుట్టుకొని, గొంతుకడ్డం పడింది. గొంతులో మాట గొంతులోనే మిగిలిపోయింది.

కూతురి చిన్నప్పటి పోటో ఆయన మనసుపొరల్లో నిక్షిప్తమై ఉన్న మరిన్ని జ్ఞాపకాలను ఒక్క కుదుపు కుదిపి వదిలిపెట్టింది. పిల్లలైదుగురిలోనూ కూతురంటే ప్రత్యేకమైన ప్రేమ సుందర్రావుగారికి. గుండెలమీద పెట్టుకొని పెంచారామెను. 'ఐస్ ఫ్రూట్' కొనిపెట్టమని మారాం చేస్తున్న ఐదేళ్ళ పాపలాగే గుర్తుంటుంది కూతురు ఆయనకు ఇప్పటికీ. "ఎంత ముద్దుగా ఉండేది చిన్నప్పటి దాని అల్లరి" అనుకున్నారు పదేళ్ళ క్రితం వెళ్ళిపోయిన కూతురు ఐదేళ్ళప్పటి ఫోటో అనురక్తితో చూస్తూ.

"ఆడపిల్లని ఆడపిల్లలాగే పెంచు. మగరాయుడిలా కాదు. నెత్తికెక్కించుకొని తెగ ముద్దు చేస్తున్నావు" అని అందరూ సుద్దులు చెప్పినవారే ఆయనకు. ఆ విషయంలో మాత్రం ఎవరిమాటా, ఆఖరుకు తండ్రిమాట కూడా, ఖాతరు చెయ్యలేదు సుందర్రావుగారు. తను కోరుకున్నట్టే పెంచారు. ఆరోజుల్లోనే పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చెయ్యించేరు కూడా.

ఆల్బంలో ఒక్కొక్క ఫోటో చూసేకొద్దీ, ఒకదాని తరవాత ఒకటి, తెరలు తెరలుగా జ్ఞాపకాలు...ఎప్పుటెప్పటివో...తుఫాను తాకిడికి సముద్రంలో ఎగసిపడుతున్న అలల్లా. రాయి దెబ్బతిని చెలరేగుతున తేనెటీగల్లా!!!

సమయం మూడు కావస్తోంది. అలసటతో కళ్ళు మండుతున్నాయి సుందర్రావుగారికి. ఆలోచనల ఉధృతికి తలనొప్పి కూడా మొదలైంది. 'ఇంకా ఎన్నాళ్ళిలా' అన్న ఆలోచన ఆ రోజు మరింత భయానికి గురి చేస్తోందాయనని.

ఆల్బం ఇక చూడాలనిపించలేదు. దాన్ని మూసేసి, మంచంమీద, తల దగ్గర పెట్టుకున్నారు. కుర్చీలోనుండి లేచి, లైట్ ఆఫ్ చేసి, నెమ్మదిగా మంచం మీద వాలారు. వాలుతున్నప్పుడు చిన్నగా కలుక్కుమంది ఆయన గుండెలో; చేతివేళ్ళు సన్నగా కంపించేయి; నుదిటిమీద పలచగా, చిరుచెమట కమ్ముకుంది. దుప్పటి గుండెలవరకూ లాక్కొని, మండుతున్న కళ్ళు మూసుకున్నారు అలసటగా.

★★★★★

మగతనిద్రలోకి జారుకుంటున్నసుందర్రావుగారి కనురెప్పల మాటున కోటిసూర్యుల వెలుగు...ఆ వెలుగులో...'రా! వచ్చెయ్' అన్నట్టు చేతులు చాచి ఆహ్వానిస్తూ ఆయన భార్యా పిల్లలూ, తల్లిదండ్రులూ, సత్తిగాడూ, ఇతర స్నేహితులూ, బంధువులూ...ఆయనను ఏకాకిని చేసి వెళ్ళిపోయిన ఆయన ఆత్మీయులందరూ!!! ఆనందంగా నవ్వుతూ!!!

అంతవరకూ ఆయన హృదయాన్ని అదిమేస్తున్న ఆవేదన ఏ అమృతమూర్తో తన అమృతహస్తంతో మృదువుగా తొలగించినట్టు ఒక్కసారిగా అదృశ్యమైపోయింది. దాని స్థానంలో వర్ణనకందని ప్రశాంతత చోటుచేసుకొని, మనసు దూదిపింజెలా తేలికయ్యింది.

వెలుగులు నింపుతూ, వెచ్చని సూర్యకాంతిలాంటి ప్రకాశవంతమైన నవ్వు, ఆయన మొహంనిండా పరుచుకుంది!!! నిద్రలోకి...మానవమాత్రులెవ్వరూ లేపశక్యంకానంత గాఢమైన సుషుప్తిలోనికి.. నెమ్మదిగా నెమ్మదిగా జారిపోయారు సుందర్రావుగారు!!!

COMMENTS